

דרך הבעל שם טוב

אמונה שהולכת איתך יד ביד

גיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שליט"א

עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זצ"ל

העלון מוקדש לרפואת:
נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"י

חברותא לדרך

המסע שמתחיל תמיד בפתח: הסוד החסידי של אברהם אבינו

בפרשת וירא מתואר אברהם אבינו ברגע יוצא דופן:
"והוא יושב פתח האהל כחם היום".

כפשוטו, מדובר בתיאור פיזי - אברהם ממתין לאורחים
בחום הכבד. אך תורת החסידות רואה בכך חלון
לנשמתו של עובד ה' הגדול בכל הזמנים.

"כחום היום" מסמל את שיא הדביקות וההתלהבות.
אברהם אבינו נמצא בשיא המדרגה, בוער באש קודש
של אהבת ה'. והנה, דווקא שם, התורה מעידה עליו:

והוא יושב פתח האהל.

בעלי החסידות מסבירים כי אברהם אחז בנפשו ביסוד
העמוק של "עדיין לא התחלתי".

גדלותו האמיתית הייתה שגם בשיא החמימות וההשגה,
הוא הרגיש שעודנו עומד רק בפתח, על מפתן הדרך.

יסוד זה מהדהד בעבודת הבעל שם טוב הקדוש,
שלימד כי ככל שאדם מתקרב לאור האינוסוף, כך הוא
מבין עד כמה הוא לא יודע ולא התחיל להשיג כלום.
כפי שנאמר בספרים: "תכלית הידיעה - שלא נדע".

גם ה'שפת אמת' מגור מוסיף על הפסוק, כי כל מדרגה
שאדם כובש צריכה להפוך מיד ל"פתח" למדרגה
הבאה. הרוחניות אינה נקודת סיום או ספת מנוחה;

היא תנועה מתמדת. ברגע שאדם מרגיש שהוא "הגיע",
הוא קופא.

עבורנו, זהו מסר משנה חיים: הניסיון הגדול ביותר אינו
הנפילה, אלא דווקא ההצלחה.

כשאנו מרגישים סיפוק מרוחניותנו, אנו עלולים לעצור.
אברהם אבינו מלמד אותנו להחזיק בשני הקצוות -
לבעור בשיא החום, אך להישאר בענווה של מי שצויד
את צעדיו הראשונים.

כל יום הוא התחלה חדשה, וכל דרגה היא רק הפתח
לעולם עמוק ונעלה יותר.

שבת שלום
הר' נאור בצלאל

**מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה
אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום**

פנינים על הפרשה

נוחה של ביקורת נכונה

ויאמר אברהם אל נערי שבו לכם פה עם החמור
(כב, ה)

חז"ל פירשו שאברהם התכוון לומר שהם "עם
הדומה לחמור". שואלים המפרשים לשם מה
רצה אברהם לומר להם כך?

ונראה לבאר על פי דברי ר' ירוחם ממיר ב'דעת
תורה' על הפסוק בפרשת ויחי "איש אשר
כברכתו ברך אותם". שואל ר' ירוחם, היכן היא
ברכת יעקב לראובן שמעון ולוי? יעקב אבינו
אמנם הוכיח אותם: "ארור אפם כי עז", "פחו
כמים אל תותר", אך לא מצאנו שנתן להם
ברכה.

אומר ר' ירוחם יסוד נפלא: אם אומרים לאדם
את נקודת החולשה שלו שעליה הוא צריך
לעבוד - אין לך ברכה גדולה מזו! יש אנשים
שחיים בעולם שנים רבות ואין להם מושג מה
הם צריכים לתקן ובמה הם צריכים להתמקד.
כאשר יעקב אומר לראובן "פחו כמים אל
תותר", הוא מגלה לו את סוד חייו: "באת לעולם
כדי לעבוד על מידת הפזיזות". שמעון ולוי
זוכים לשמוע מיעקב את מטרת חייהם: "אתם
באתם לעבוד על מידת הכעס".

עתה ניתן להבין, כשאברהם אומר לנעריו "שבו
לכם פה עם החמור" - עם הדומה לחמור,
הוא לא התכוון לפגוע בהם, אלא בא להצביע
לפניהם על נקודות החיסרון שלהם. אברהם
אומר לבנו "ישמעאל, הבעיה המרכזית שלך
היא החומריות. אתה מלא במחשבות של
תאוה וחמדה, ולכן הגעת למצב של "ידו בכל
ויד כל בו" ו"פרא אדם".

אך ברגע ש"תשב" ותתבונן על החומריות
שמובילה אותך (שבו לכם פה עם החמור),
תילחם ותאיבק להציל את עצמך ממנה, תקנה
את עולמך. ואת אותם דברים שמע אליעזר
בשביל שישפר את מעשיו.

ואכן, אנו מוצאים בחז"ל שישמעאל זכה בסוף
ימיו לעשות תשובה. גם אליעזר זכה להיות
בדרגה נעלה ונאמר עליו "עבדו זקן ביתו
המושל בכל אשר לו". איך אליעזר וישמעאל
ה"חמורים" זכו לכך? בזכות אותה תוכחה של
אברהם - "שבו לכם פה עם החמור"! הייתה זו
מתנת תוכחה מאברהם אבינו, שעל ידה זיהו
את העניין העיקרי שאותו הם צריכים לשפר
ולתקן, ומכוחה זכו לחזור למוטב.

תשלח יד - תקבל הכל

עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה (כב, יב)

שואל הקדושת לוי' מדוע התורה מדגישה
שאברהם "שלח את ידו" ולקח את המאכלת?
מה עניינה המיוחד של "שליחת היד"?

אלא, התורה באה לשבח את אברהם אבינו
שגם ברגע הנשגב ביותר, שבו ניגש להקריב את
בנו למען ה', לא שכח שהקב"ה הוא זה שנותן
לו את הזכות לעשות מצוה כה גדולה. התורה
מציינת שאברהם שלח את היד - את הכוח
ועוצם ידי, ולא לקח לעצמו כלום ממעשה
העקידה.

אמר לו מלאך ה' "עתה ידעתי כי ירא אלוקים
אתה" - משום שאתה מכיר בכך שה' זיכה
אותך לעמוד בניסיון העצום הזה, כעת המצוה
הנשגבה נקראת על שמך, ו'אתה' נקרא ירא
שמים וצדיק.

כך בכל מעשה טוב שעושה האדם: כשמשיב
אל ליבו שהקב"ה זיכה אותו באותו מעשה טוב,
ונתן לו את הרצון והכלים לפעול, אזי המצוה
נקראת על שמו של האדם והוא זכאי לשכר
המלא של המצוה. כמו שנאמר בתהלים "כי
אם בתורת ה' חפצו" - כשהאדם מכיר שהתורה
שלומד היא תורת ה' והוא שזיכה אותו ללמוד,
נאמר עליו "ובתורתו יגהה יומם ולילה" -
התורה נהפכת לתורה שלו.

בידיים שלך לשמח אנשים!

הצטרף גם אתה

להפצת העלונין של דרך הבעל שם טוב

055-9814913 | אברהם: 052-2258276 | office@baderech.co.il

זמני השבת		
ניסיה	ציאה	ר"ת
16:34	17:24	חיפה
16:33	17:23	תל אביב
16:16	17:26	ירושלים
16:36	17:26	באר שבע

פרשת השבוע על פי דרך הבעל שם טוב הרב שי עטרי שליט"א

הסוד האפל של לוט

בפרשתנו מסופר על הפיכת סדום. בורא עולם הופך את כל סדום ועמורה: נשים, אנשים וטף. גופרית ואש מן השמיים מומטרים עליהם ונזקקת זעקת עולם, זעקה שעד היום מהדהדת. אבל נשאלת השאלה, מה לוט חיפש שם? מה גרם לו לעזוב את בית המדרש של אברהם אבינו וללכת למקום הכי מושחת עלי אדמות?

בפרשה הקודמת, התורה כבר מספרת לנו על לוט ועל אברהם. אברהם אבינו ישב בארץ כנען, ולוט ישב בערי הכיכר ואז התורה מעידה עדות מצמררת: "ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאוד". מה פירוש "רעים וחטאים לה' מאוד"?

רש"י הקדוש אומר: "לה' מאוד - יודעים ריבונם ומתכוונים למרוד בו". יודעים ריבונם הם יודעים שיש בורא לעולם. הם מכירים את הקדוש ברוך הוא. אנחנו יודעים על בורא עולם, אנחנו יודעים מי הוא, אבל בא לנו להילחם בו. בא לנו למרוד בו. מה המשמעות של זה? כדי להבין, בואו נראה איך רש"י מסביר את ההמשך ואיך התורה מתארת את המפגש של לוט עם המציאות הזאת.

בערב מגיעים האורחים ללוט. "ויבואו שני המלאכים סדומה בערב, ולוט יושב בשער סדום. וירא לוט ויקם לקראתם וישתחו אפיים ארצה... ויפצר במאד ויבואו אל ביתו ויעש להם משתה". לוט מכניס אותם אליו הביתה. הוא למד מאברהם אבינו חסד, הוא רוצה לעשות הכנסת אורחים. אבל אז, טרם ישכבו, ואנשי העיר, אנשי סדום, נסבו על הבית, מנער ועד זקן, "כל העם מקצה" תעצרו רגל. אתם מתנגדים לאורחים? אז הנה הפרוצדורה המקובלת בחברה מתוקנת: יש עבירה על החוק? תשלחו שני שוטרים, תתפסו את בעל הבית, שימו לו אזיקים, תעצרו אותו, תביאו אותו למשפט. אבל פה התורה מתארת משהו הזוי לחלוטין: "כל העם מנער ועד זקן. כל העם מקצה". מה יש לכל העם לבוא להפגין ולהילחם על זה שנכנסו שני אורחים לבית של לוט? כל

סדום היו שם. ומה פשר המילה "מקצה"? אומר רש"י: מקצה העיר ועד הקצה. ללא יוצא מן הכלל גם הזקנים הגיעו לשם. הרי זה כבר חושך, זקנים בשעות כאלה הולכים לישון. אבל כשיש אורחים שצריך לעשות בהם מעשים נוראיים או לגרש אותם? "מנער ועד זקן, כל העם מקצה" אני מנסה להבין איזה סוג של אנשים היו שם. וכאן לוט עושה טעות פטאלית שמגלה לנו הכל.

אנחנו צריכים לברוח מהמנטליות של סדום. אסור לנו להפוך את התורה, את המצוות ואת האמונה לפלדה קרה. האמונה שלנו חייבת להיות חיה, פועמת, רגישה לכאב של השני.

(מתוך השיחה)

לוט, אחיין של אברהם, התלמיד של אברהם אומר לאברהם: "דוד, אל תחשוב שאני עוזב אותך כי בא לי לעשות עבירות. אני הולך לפתוח סניף של חב"ד בסדום אתה מקרב את הערבים פה באוהל, אני הולך לקרב את האנשים הכי קשים אני אלך לסדום, אני אציל אותם, אני אלמד אותם חסד, אני אחזיר אותם בתשובה". לוט לא הלך להתקלקל, לוט הלך מתוך מחשבה שהוא הולך בשליחות של הרבי, להפיץ אור במקום הכי חשוך.

אבל מה קרה בפועל? המציאות טפחה לו על הפנים. כשבאים המלאכים, הוא מכניס אותם במסירות נפש. אבל כשההמון סובב את הבית, מה הוא עושה? הוא יוצא אליהם ואומר להם: אחים שלי, אל תעשו רע, "הנה נא לי שתי בנות אשר לא ידעו איש, אוציאה נא אותן אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם, רק לאנשים האל אל תעשו דבר". אתם קולטים? לוט, ה"צדיק", שליח חב"ד, מציע להמון הזועם את הבנות שלו כדי להציל את האורחים. האם זה חסד? זה חסד מעוות, זה חסד של סדום. הוא רצה להשפיע עליהם, אבל בסוף הוא הושפע מהם. הוא נדבק במחלה שלהם. הוא חושב שהוא עושה חסד, אבל הוא עושה את העוולה הכי גדולה שיכולה להיות. אבא שמוסר את בנותיו להתעללות בשביל אידיאולוגיה של הכנסת אורחים - הוא איבד את המצפן המוסרי שלו לחלוטין.

ולכן כשהוא בא להזהיר את החתנים שלו, "קומו צאו מן המקום הזה כי משחית ה' את העיר" - מה הם אומרים לו? "ויהי כמצחק בעיני חתניו". הם צוחקים עליו. הם אומרים לו: "אתה מטיף לנו מוסר? הרי לפני שנייה הצעת את הבנות שלך, את הנשים שלנו לעתיד, אתה יותר סדומי מאיתנו, אתה חלק מהשיטה".

כאן אנחנו מגיעים לנקודה המרכזית, ללב של הסיפור הזה, ולהבנה מי היו אנשי סדום ומה הייתה המחלה שלהם - מחלה שיכולה חלילה

לפגוע בכל אחד מאיתנו. איך יכול להיות שכתוב עליהם "יודעים ריבונם ומתכוונים למרוד בו"? סדום טענו דבר כזה: "אנחנו אנשי אמונה. אנחנו מאמינים בבורא עולם. אנחנו לא כופרים אבל אנחנו מאמינים שהכל נקבע מלמעלה ושאינו לנו שום סיבה או צורך לשנות את המציאות או את עצמנו".

אמונה על פי סדום

בואו נלמד מה זו אמונה על פי סדום. אתה עני? מי עשה אותך עני? השם. אז אם אתה עני כי השם רצה, אני לא צריך לתת לך צדקה כי אם אני אתן לך צדקה, אני הולך נגד רצון השם, הוא רצה שתהיה עני, אז תישאר עני. אני גר בבני ברק? השם שם אותי בבני ברק, אז אני אשאר בבני ברק. סדום הפכו את האמונה לשיטה. לתירוץ. לאידיאולוגיה שפוטרת אותם מאחריות אישית, ממאמץ, מעבודה על המידות ומעזרה לזולת.

כשאמונה הופכת למערכת קרה, לשיטה חסרת לב, היא הופכת לכפירה הכי גדולה. "יודעים ריבונם" - אנחנו יודעים מי זה בורא עולם, אנחנו מכירים את התיאוריה, אנחנו יודעים את ההלכות - "ומתכוונים למרוד בו" - בשם האמונה אנחנו פוגעים באנשים, בשם האמונה אנחנו מתאכזרים, בשם האמונה אנחנו סוגרים את הלב.

מי שמאכיל אותך אמונה כזאת, שיטה קרה ומנוכרת שלא דורשת ממך להיות בן אדם טוב יותר, להיות רחמן, להיות אוהב - הוא כופר. מי שמשתמש באמונה כדי להצדיק את העצלנות שלו, את האכזריות שלו, את חוסר האכפתיות שלו מהזולת - הוא הולך נגד השם, השם עשה אותו עני כדי שאתה, העשיר, תתאמץ ותעזור לו. השם ברא חסרון בעולם כדי שאנחנו נשלים אותו, לא כדי שנגיד "זה רצון השם" ונשב בחיבוק ידיים.

היום יש אנשים שהם סדום. אישה אומרת לבעלה: "בעלי היקר, יום שישי היום, שבת נכנסת ב-16:30. יש לנו ברוך השם 16 ילדים לקלח. אני צריכה לבשל ל-16 ילדים. אני קורסת, אני מותשת, כפרת עוונות, נשמה, יש מצב שאתה שוטף את הבית? עוזר לי קצת?"

ומה הבעל עונה לה? "תגידי, איפה האמונה שלך? מי הביא לך את ה-16 ילדים האלה? השם. אז הוא יעזור לך, אם את פונה אליו, סימן שחסרה לך אמונה. כופרת."

אתם מבינים? הוא משתמש במושגים הכי גבוהים, ב"אמונה", כדי לכסות על העצלנות שלו, על חוסר האכפתיות שלו, על האכזריות שלו כלפי אשתו. הוא לוקח את בורא עולם והופך אותו לכלי משחק כדי להיפטר מאחריות. זו בדיוק סדום. "יודעים ריבונם ומתכוונים למרוד בו - בשם השם".

איך מנצחים את הנטייה הזאת? איך מבדילים בין אמונה אמיתית לבין "שיטה" סדומית? רבי בונם מפשיסחא מסביר עיקרון מדהים על

אמונה שהולכת איתך יד ביד
לא מה שלשום אכזר - במספר אלפון אחרי

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב:
03-909000 | 1700-111-090 ללא פרטומות

מענה אנושי, הקדשת העלון ולתרומות:
בטלפון 055-9814913
בימים א'-ה' בין השעות 8:00-15:00

לקבלת העלון למייל:
office@baderech.co.il

מטפלת
רגשית

052-5732470

להזמנת הרב לשיעורים
חייגו: 055-9814913

מאון
ושיט
לפחיתות

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

יום ו' פרשת וירא תש"פ

לכבוד ... הי"ו

אברהם אבינו התפרסם בהכנסת האורחים שלו, בפרט באותו יום שלישי למילתו במסירות נפש גדולה וכבוד כל כך ענק לאותם שלושה מלאכים שנדמו לו כערביים, והכל עשה בזריזות ובשמחה, "וְאֵל הַפֶּקֶד רָץ אֲבָרָהָם ... וַיִּמָּהֵר לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ" (בראשית פרק י"ח) - אברהם לא רק מכניס אורחים אלא עיקר ההדגשה היא על ה"איך", על ה"גישה" המיוחדת שלו, באהבה, בשמחה ובזריזות, ולכן ביום רגיל כשאברהם מכניס אורחים בשמחה - יתכן שהשמחה נובעת מעצם טבעו שהוא טיפוס שמח, אבל לאו דווקא בגלל עשיית רצון ה'.

אך אצלנו בפרשת וירא ביום שלישי למילתו שהיה היום הכי כואב מבחינה גופנית, ועוד שאברהם בגיל זיקנה מופלג - הוא כבר בן תשעים ותשע, ואף מזג האוויר היה קשה מאוד, "כָּחֵם הַיּוֹם" (שם) - כלומר הקב"ה הוציא חמה מנרתיקה (בבא מציעא דף פ"ז ע"ב וכן רש"י), אם כן היו לאברהם את כל הסיבות להיות בעצבים, בלחץ ובחוסר סבלנות משווע, וכל שכן שאין לך כוח לאף אחד מבני ביתך וקל וחומר לאורחים מבחוץ.

אולם אברהם אבינו "יָשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כָּחֵם הַיּוֹם", ואז "וַיֵּשְׁאוּ עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים ... וַיֵּרָץ לִקְרָאתָם ... וַיִּשְׁתַּחוּ אֲרָצָה ... וַיִּמָּהֵר אֲבָרָהָם ... וְאֵל הַפֶּקֶד רָץ אֲבָרָהָם" (בראשית פרק י"ח) וכו', הכל מעיד על השמחה הגדולה שהייתה לו, ואם כן זה גופא הראיה שהשמחה כאן היא אך ורק מכוח עשיית רצון ה', ולכן פה נמצאת השלמות של הכנסת האורחים של אברהם אבינו.

אנחנו עושים הרבה פעולות חיוביות, אך עיקר העבודה והשכר הם איך עשינו, באיזו גישה למדנו, התפללנו, כיבדנו הורים, מה היה הפרצוף שעשינו ואיזה קולות השמענו מרוב לחץ ועצבים, או שמא נלחמנו עם עצמנו ללכת בדרכי האבות ולעשות את החסד והנתינה מתוך שמחה וטוב לבב.

"חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותיי" (תנא דבי אליהו רבה פרק כ"ה) - וכי אפשר לדרוש מיהודי להיות כאברהם, יצחק או יעקב? הרי הם היו קדושי עליון שאין לנו בכלל השגה בגדולתם. אלא יש כאן נקודה עמוקה, יש לנו לקחת את המעשים הטובים שלנו, לקשר אותם ולדעת שכל העשייה החיובית שכל יהודי עושה היא מכוח העשייה שעשו אבותינו הקדושים הנ"ל - זה מכוחם ובזכותם, וזהו "מתי יגיעו מעשיי" - כלומר שאני אקשר ואכיר שהמעשים שלי נובעים מכוח "מעשי אבותיי".

שלי למטה, אני הולך רק חצי שעה, אני מבטיח לחזור".

"אמרתי לא אני האבא פה ואתה תשמע בקולי לך לחדר".

הילד הולך לחדר בבכי, שבור. האבא יושב בסלון ומרגיש מנצח: "איזה חינוך נתתי לו העמדתי אותו במקום. הוא ידע מי בעל הבית". עברה רבע שעה, והאבא מתחיל להרגיש קצת נקיפות מצפון. הוא פותח בשקט את הדלת של החדר של הילד, והוא רואה את הילד יושב על המיטה, מסתכל מהחלון על הילדים למטה שמשחקים וצוחקים, והדמעות זולגות לו על הלחיים. הילד שבור.

האבא קיבל צביטה בלב. הוא הבין שהוא עשה טעות. הוא ניגש לילד, מחבק אותו ואומר: "חמודי, בסדר, קח את האופניים, רד למטה לחצי שעה. אבל תזהר בכביש".

הילד מסתכל עליו בעיניים עצובות ואומר: "אבא, אני כבר לא רוצה".

אתם מבינים מה קרה פה? האבא ניצח במלחמה של ה"מערכת", אבל הפסיד את הילד. הילד רצה להרגיש אהוב, רצה להרגיש שמבינים את הצורך שלו. כשאתה משתמש בסמכות שלך רק כדי לשלוט, כדי להוכיח שאתה הבוס, שאתה המערכת, אתה אולי משיג ציות זמני, אבל אתה מכבה את הנשמה של הילד. אתה מרחיק אותו ממך ומכל מה שאתה מייצג.

חינוך אמיתי זה לדעת מתי להרפות, מתי לחבק, מתי להגיד "כן", ומתי להגיד "לא" בצורה שהילד יבין שזה נובע מאהבה ומדאגה, ולא משרירות לב של מערכת אכזרית.

להיות בניו של אברהם אבינו

אנחנו צריכים לברוח מהמנטליות של סדום. אסור לנו להפוך את התורה, את המצוות ואת האמונה לפלדה קרה. האמונה שלנו חייבת להיות חיה, פועמת, רגישה לכאב של השני. כשאנחנו רואים מישהו במצוקה, המחשבה השנייה שלנו צריכה להיות של אהבה וחסד. כשאנחנו מחנכים את הילדים שלנו, או מדברים עם בני הזוג שלנו, המנוע צריך להיות החיבור האיש, המסירות, וההבנה שאנחנו כאן בעולם כדי לעבוד על המידות שלנו, להשתפר, ולהיות טובים יותר.

יהי רצון שנוכח להאיר את הבתים שלנו באהבה, בחום, ובאמונה אמיתית שמקרבת ומחיה את הלבבות. אמן כן יהי רצון.

האופן שבו המחשבות פועלות אצלנו. הוא אומר ככה: כל דבר שבא לאדם בפעם הראשונה, המחשבה הספונטנית הראשונה שקופצת לו לראש - זה לרוב היצר הרע, זה מהשטן, זה הבהמיות האוטומטית. המחשבה השנייה, זו שבאה אחרי שאתה עוצר, נושם, חושב ומפעיל את השכל והמידות - היא המחשבה מהקדושה.

ניתן דוגמה. מישוהו חותך אותך בכביש. מה המחשבה הראשונה שעולה לך? איזה כעס, איזה עצבים "אני אראה לו מה זה, אני אצפור לו, אני אחתוך אותו בחזרה, מי הוא חושב שהוא?" זו מחשבה ראשונה. נפש בהמית. הדייט קופץ בראש. אבל אם אתה עוצר. מחכה. עולה מחשבה שנייה: "עזוב, אולי הוא ממנה לבית חולים? אולי אשתו יולדת? אולי עובר עליו יום נורא? בשביל מה לי לריב? השם זיכה אותי לשתוק". המחשבה השנייה הזו היא הקדושה.

בסדום, הם חיו רק על מחשבות ראשונות. "הגיע אורח? בוא ננצל אותו. כולם באים להפגין? יאללה, בואו נלך גם אנחנו, כל העם מקצה". אין חשיבה, אין עבודה פנימית, אין בירור של הרצון האמיתי. "ויסע לוט מקדם" - הוא נסע מקדמונו של עולם. הוא רץ אחרי המחשבה הראשונה שלו. הוא אמר לעצמו: "נראה לי רעיון טוב ללכת לסדום, יש שם כסף, יש שם אדמות, יש שם 'שליחות'". הוא לא עצר לשאול את המחשבה השנייה. ובזה שבחרת ללכת עם המחשבה הראשונה בלי בירור, הפכת את עצמך לחלק מהמערכת.

חינוך מתוך אהבה

אחים יקרים, את התפיסה הזו של "מערכת" מול "חיבור אישי" אנחנו חייבים לקחת לחינוך הילדים שלנו. אם אתה מגדל את הילד שלך לפי "שיטה", לפי "מערכת", בלי נשמה, בלי לב, בלי חיבור - אתה מקים סדום קטנה בתוך הבית.

שמעתי סיפור על ילד קטן שמאוד רצה לרכב על אופניים למטה בשכונה. הגיע אחר הצהריים, הילדים משחקים למטה, כדור, אופניים, שמחה. הוא בא לאבא שלו: "אבא, אני יכול לרדת עם האופניים?"

האבא עיף, חזר מהעבודה, אין לו כוח להשגיח: "לא. שב בבית. אתה לא יורד לשום מקום. תקרא תהילים, תלמד משניות".

הילד מתחנן: "אבל אבא, כל החברים

לקוח מתוך הספר "אגרות הדרך"
מאת הרב שי עטרי שליט"א
לרכישה חייגו: ר' אברהם 052-2258276

התמודדות עם נפש האדם
מודעות פנימית,
התמודדות והעצמה

חינוך ילדים
כלים מעשיים
לאתגרי הדור

שלום בית
בניית הבית היהודי
עם הנגשת כלים מעשיים

ייעוץ והדרכה
בדרך הבעש"ט

לפרטים ותיאום פגישה עם הרב שליט"א: 055-9814913

סיפור 80

מסכל התכנית פרק א'

שלום תלמידים יקרים.

היום אני רוצה לספר לכם ספור שקרה לפני כארבעים שנה, בכתה ד' שהיו בה שלושים תלמידים.

מחנך הכיתה לא הרגיש טוב ונאלץ להעדר למספר שבועות. המנהל חפש מורה שיחליף אותו, ובבקר אחד הגיע מורה חדש.

המורה החדש היה חסר נסיון, והתלמידים מהר מאוד הבחינו בכך. הם הבינו שהוא עשוי להשאר רק לתקופה קצרה, והחליטו לנצל את המצב.

בראש החבורה עמד שלמה ברדקיסטי, הילד הבלגניסט הראשי של הכיתה.

בהפסקה הוא כנס את כל הכיתה והכריז:

"חבר'ה, מחר אני מביא בקבוק שמן קנולה. נמרח את כל הכסא של המורה. הוא יבוא, ישב ולא יבין מה קרה לו!"
כלם התלהבו מהרעיון, ושלמה התנאה:
"הבקבוק עלי! אני מביא מהבית."

אבל בכתה היה ילד אחד שהיה שונה מכלם. קראו לו אבי חגיז.

אבי שמע את התכנית ולא הצליח להרגיע את עצמו "זה לא הוגן... זו לא דרך ארץ... איך אפשר לעשות צחוק ממורה חדש?"

אבי לא ידע מה לעשות. האם לספר לרבו על התכנית, או לשתק ולהשאר נאמן לחבריו? לבסוף הוא החליט להתקשר לרב של משפחתו.

"כבוד הרב, אני אבי. היום הגיע מורה חדש, וכלם מתכננים למרר שמן על הכסא שלו. האם אני צריך לספר לו?"

"בןדאי, אבי", השיב הרב. "תודיע לו כדי שיוכל להתכונן."

בשעה 11 בלילה התקשר אבי למורה.

"כבוד הרב, אני לא רוצה שהרב יכעס עלי, אבל חשוב לי לספר: מחר מתכננים למרר שמן קנולה על הכסא של הרב."

"תודה רבה, אבי. אשתדל להזהר."

למחרת הגיעו הילדים מקדם. שלמה וחבריו מרחו שמן על כל הכסא וזכו בחיוך לרגע שבו המורה ישב.

המורה נכנס, הביט בכסא המבריק ואמר:

"בקר טוב, תלמידים. אני רוצה להתחיל היום בהקראת שמות."

והוא התחיל להקריא, כשהוא נשאר על רגליו.

התלמידים התפלאו: למה הוא לא יושב?

אחד הילדים אמר:

"רבי, למה הרב עומד כל השעור?"

המורה חייך:

"הרופא אמר לי שקדאי לי לעמד יותר."

התכנית נכשלה.

אלא ששלמה לא התכונן לזאת.

בהפסקה הוא הכריז:

"מחר נתהיה התכנית הבאה!"

וכך התחיל מכשול חדש, ואבי הבין שהוא צריך להחליט עוד פעם מה נכון לעשות.

אלא שהפעם שלמה לא תכנן להתלבש על המורה...

מה היתה התכנית החדשה של שלמה, ומדוע אבי

עמד להכנס בגללה לסכנה גדולה?

זאת ידע שבוע הבא, בעזרת השם...

שבת שלום

רק להודות לה'

פעם ישבו כמה אנשים סביב שלחנו של רבי חיים ברים ושוחחו על עניני שידוכים.

אחד האנשים שאל:

"רבי חיים, איך אפשר להתחזק כשמחכים לשידוך? לפעמים הדברים מתקדמים, ולפעמים לא יודעים בכלל מה יהיה בסוף..."

רבי חיים ברים חייך בעדינות ואמר:

"בואו ואספר לכם מה אנחנו לומדים מאליעזר עבד אברהם."

הילדים שישבו בחדר התקרבו לשמע.

"כשאברהם אבינו שלח את אליעזר למצא שידוך ליצחק, הסביר רבי חיים,

"אליעזר לא ידע איך הכל יסתים. הוא יצא לדרך ארצה וקשה, והתפלל לה' שיעזר לו למצא את הנערה המתאימה."

רבי חיים פתח חמש שהיה מנח לידו והמשיך:

"ומה עשה אליעזר כשקרה דבר טוב קטן? מייד הודה לה'!"

כשרבקה נתנה לו מים – הוא הודה לה'.

כשהבין שהדברים מתקדמים – שוב הודה לה'.

ואפילו כשספר לבתואל וללכן על כל מה שקרה, אמר:

"ואקד ואשתחוה לה'."

אחד הילדים שאל:

"אבל הוא עוד לא ידע אם באמת יהיה שידוך!"

"נכון מאוד", אמר רבי חיים ברים.

"וזה בדיוק הענין."

אליעזר לימד אותנו שצריך להודות לה' גם על התקדמות קטנה, אפילו כשעדיין לא יודעים איך הכל יסתים."

הילדים הקשיבו ברכוז.

רבי חיים המשיך ואמר:

"לפעמים אדם חושב שרק בסוף צריך לשמח ולהודות. אבל יהודי יודע לראות את הטוב כבר בדרך."

פגישה טובה, בשורה משמחת, התקדמות קטנה – כל אלה הם חסדים מה'."

ואז הוסיף בחיור:

"כשאדם מודה לה' על כל צעד קטן, הלב שלו מתמלא אמונה ושמחה."

מאותו יום, כל פעם שהילדים שמעו על בשורה טובה – אפילו קטנה – הם השתדלו לומר:

"תודה רבה, ה'!"

להאזנה לספור בקו 'ילדים בדרך': חייגו 1700-111-220 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

במחיר קו אחד בלבד
פותחים את הקודים
לכל בני הבית!

שותפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

מאות הכנים את הקו של הרב יזם
להצטרפות חייגו:
1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

